

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščežetni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedyatu 40 np. dostacž.

4. njeđžela po šwjatej Trojizny.

Jap. štutki 4, 23—31.

Jako bėšchtaj Jan a Pėtr s jaštwa pušchčzenaj, pšchindžeschtaj wonaj k tym šwojim a pšchipowjedaschtaj jim, šchtož jimaj ćzi wyschšchi měšchnizy a štarschi bėchu prajili. Duž džakna modlitwa šo k Bohu posbėhuje. Pšchetož woni wjedža a šacžuwaju, šo jako šchescžijenjo pod pšchikryčjom Božim šteja.

Pod Božim pšchikryčjom je šchescžijan štrošchtny kóždy čaš!

1. Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam;
2. Brón dobra, šylna škala.

1. „Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam“, to štaj taj wučobnikaj našhonitej. Za wošada bėšche šrudna byla, jako bėšche powjesč pšchishčła, šo šu šarifejšy teju wodžerjow šajeli. Ale to dnybjesche tež pruhowanje byčž ša tu přenju wošadu. Woni dnybjachu nawuknyčž, šo niž na čłowjetow špušchčezčž, ale na Boha šameho. A ta wyšoka rada šebi nješwėri, tymaj wučobnikomaj něšchto šleho čžinicž a jeju čžwilowacž. Šchescžijanštvo je hižom móž. Woni šo luda boja a jeju pušchčža. Woni našhonja: „Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam.“ Taj wučobnikaj šo šašo k nim wróčžitaj. Šmužicze štaj šo šadžeržaloj. Ponižnaj a poddanaj wyschščežzi, tola šrutaj a wėštaj štaj šwoje wušnacž wušnałoj ša teho šnjesa. A tak tež štrošchtnej pšchindžetaj k tym šwojim a pšchipowjedataj, šchtož jimaj ćzi wyschšchi měšchnizy a štarschi bėchu prajili.

A šchto šo na to šta? Šhwala šnano jeju šmužitóšče dla? abo šwarja na wyšoku radu a jeju škóščž? Šdnyž njepšchecželjo šahadžuja, je pšchikryčnosć šchescžijana, niž šo rožhorjecž, ale wješele we wėrije Boha šhwalicž. My šklyšchimy přenju šchescžijansku džaknu modlitwu, kotraž je špėwana na šaložku rjaneho 2. psalma: „Šnježe, ty šy tón Bóh, kiž čžinit šy njebjio a šemju a morjo a wšchitko, šchtož we nim je.“ Š štworicželej njebjeshow a šemje woni horje hladaju. Wón je tón wšchehomóžny, wón móže tym šwojim pomhacž a je to nad tymaj wučobnikomaj šašo šjewił. Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam — tak škinczi pšches tule džaknu modlitwu. Tajke pohladanje k Bohu, kiž šam šnjejštvo wodži, w kotrehož ružy my šmy a našchi njepšchecželjo, to dawa džėčjom Božim we wojowanju pšchecžiwio njepšchecželitemu šwėtej s džėla pravu šhrobłosčž wėry w tej wėštojci: „Je Bóh ša naš, šchto móže pšchecžiwio nam byčž?“ a dawa na druhim boku pravu ponižnosčž, šo šo wšdawšchi wšcheje šamopomožy a wječženja šudženje temu pšchemoštajamy, kiž pravje šudži. 2. psalm je dopjelny: „Čžoho dla šbehaju šo pohanjio a ludžo wumyščła šebi prošdne rėčze? Šralojio šemje pšchistupja a šnježa škladuja hromadže radu pšchecžiwio temu šnjesej a jeho šhryštubej.“ Móžnych doščž je šo šbehnylo pšchecžiwio temu šnjesej šesubej. Wyschšchimešchnizy a pišmawučženi šu ćzi přeni byli a tak je šchło pšche wšchitku šhstoriju šchescžijanštwa. A tola — „jed'n twjerdy hród je našch Bóh šam“ — woni jenicžy čžinjia, šchtož je Bóh předy postajil. Šaž mějesche šajšas prawo:

Jedyn człowiek dyrbjesche wumrjecz sa lud, so bychu wschitzny sbózní byli, tať dyrbja njepscheczelo kamí pomhacz twaricz na Bożim kralestwje. Woni drje kamjeń wot twara Bożeho kralestwa prjecz swalu, hdžež ma ležecz, so bychu so nowe kamjenje na njón twarile. Tón Knjes wobkhowa dobycze! „Jed'n twjerdy hród je našč Boh kam!“ wón je našča pomoz we wschěch nusach, kiž naš trjehja. Duž njewo-pokazmy so njebódní jeho pschitrycza, doměrmny so jemu, stajmy nadžiju na njeho, wón budže wschitko derje czinicz.

2. Pod Božim pschitryczom je kschesczijan stroschtny kóždy czaš. Pschetož wón je: „Brón dobra, khlina skala.“ To taj wuczobnikaj wopokasujetaj. Jeho kłowo je jich brón, jeho dživ jich skala. Pohladaj na jich hroženja! to je to jeniczte, i kotrymž na kwojich njepscheczelow pokasaja. Woni chzedza prajicz: My na jich hrožaze woblicza wjazny njehladamy, my so njebojimy jich skutkow, to je twoja wěž, o Knježe, kotremuž to pschewostajamy. Pohladaj na jich hroženja a pomhaj nam! My so njewobaramy. A ty i twojim kłowom by našča brón.

Duch kschesczijansteje ewangelsteje modlitwy rěczy i teje modlitwy. Niž kaž Jan a Jakub tehdom: Bósczel wohen i njebieš — ale „daj kwojim kłuzobnikam, so bychu se wschey khoroboscju twoje kłowo rěczeli. A jich skala: Jeho dživny. „Kospschestrěj kwoju ruku, so bychu wustrowjenje a zejchi a dživny so stale psches to mjeno twojeho kwojateho džěscza Jesuša.“ Strowoscž czěla je tón Knjes mnohim dať. Ale pschede wschěm chze wón pschinjescz strowoscž dusche a so by tale strowoscž, tole wustrowjenje dale krocžilo, dyrbi tale modlitwa bycz próstwa našcheho khorého czaša. Do natkazych hrěschnych khoroscžow našcheho czaša dyrbi nuts skutkowacz dživna móž Jesušoweho mjena. To je ta prawa skala, na kotrejž stejimy w nje-pscheczelskich mórskich žolmach našcheho czaša. Jow mašch kwoje brónje — niž czělné, ale duchowné. S Božim kłowom, wy staršchi, woczehńe kwoje džěczy. S Jesušowej luboscju setkajče so, hdžž knano njejednota so sašy-dluje so twojeje wutrobny. Hdžž je Bože kłowo našča brón, budžecz tež dživny widžecz, dživny, kiž wutrobny wuhója a sahoja. W Khrystušowym Duchu namafacze pokoj a měr.

Jed'n twjerdy hród je našč Boh kam,
Brón dobra, khlina skala.

Kamjeń.

Ja wěrju wodawanje hrěchow.

W tym czašu, hdžž běšche D. Luther jako hawšchtynski mnich w Erfurtkim kłóštrje žiwny, mějesche wón wjazny krocž hodžiny wulkeho a czežkeho spytowanja. Haj, ras šapadže wón do tať czežkich myšlow, so so wón schtyri dun dołho do kwojeho mnišskhego pschebytka samkny a ani jěscž, ani picž nochzyšche. Skłóncžnje durje jeho pschebytka i mozu wotewrichu a kłuboko-srudženeho i hudžbu sašo k trochu wjekelschim myšlam pschinješechu, kotrež pať so bórny sašo do srudoby pschewobrocžichu. Duž jedyn džeń stary kłóštrski bratr k njemu pschistupi a wuczita jemu japoschtokste wěrnowusnacze. A pschi kłowach: „Ja wěrju wodawanje hrěchow“, padže tať rjez k wětlo i njebja do czěmneje dusche Marczina Luthera. Wot tuteje hodžiny běšche wón měr namafal, tola niž něhdže psches mylaze dowěrjenje na kamknu saškluzbu, na tať mjenowane dobre skutki, ale psches wěru do Božeje hnady. A tale wěra wosta to jašne k wětlo, kotrež jemu w jeho žylym žiwjenju k wěczěšche.

F.

W horju.

Ach, njebjo kryje mrokota;
Hdže wosta jeho módrina? —
Mi njeje strach: Nad mrokami
Sso Bože wócžko šyboli.

Kať howri wětra dživja móž!
Psche czěmna bywa husto nóz. —
Hlej, duscha, runjež kschepjeta,
Wě tola, so ma Sbóznika.

Nad wona k njemu dóschla by
Do njebiesteje wótcžiny;
A pschi tym czaša kschepimje,
Dóžž wón ju wumóz njepschińdže.

Sóžž prochna tu mi semja je,
Su lohko wichor rošlamje;
W nej stejo k njebju šhladuju
A kóžu nohu na kromu:

A dasch-li pokim, Knježe ty,
Dha wotstorcžu sóžž do sady,
Sso schwihnu tebi k rukomaj,
Kónž jěšby je, ja wyskam: kraj!

Haj, rady chžyl ja k tebi hicz!
Chžech pať mje dlěje wostajicz
We czěmnych nozach, wichorach,
Dha duschu khlit, so nima strach.

Nječ wona w horju, tyšchnoscži
Tu k cžescži kłuzi k wěrnje cži,
Dóžž njewoľasch: „Broch wuklecž so,
Něť pschińdž, mój k wěrnny wotrocžko!“

K. A. Fiedler.

Ssnano je hišcže schkricžka nutska.

Dwaj pscheczelej džěschtaj w jenym wulkoměscže po kanalu dele. Duž wuhladaschtaj našdala šbēženju luda a khwataschtaj k temule městnu. Tu běchu runje džěczo i wody wuczahnyli, kotrež běšche do kanala padnylo a sa kotrymž dyrbjachu dlěšchi czaš pytač. Bjeswědomite bu wono do šubodneje spomozniweje stazije nješene; nimale wschitzny mějachu jo sa morwe. Taj pscheczelej kłědowaschtaj: wonaj chžyšchtaj woczakacz, hacž směja wožimjenske pošpyty, w staziji nutska pschedewšate, wušpěch abo niz. A mješ tym so cžakaschtaj, wobhladowaschtaj šebi wobras nad šastupom do stazije. Tam běšche nad durjemi jandžel wosnamjenjeny, tón džeržěšche hašnjenu pocharnju a dujesche do njeje. Pod wobrasom pať stejěšche napišane: „Ssnano je hišcže schkricžka nutska.“ Tole kłowo dawasche tymaj pscheczelomaj wjele myšlicž; pschetož jeju nadawł běšche, sa šhubjenymi a šabludženymi kłodžicz, do tymjenišczow hrěcha a njepočintow šapadnjentym k pomozny bycz. Wulžny so šwjekelschtaj, jako šmēdžišchtaj šašlyšchecž, so je spomnjenje džěczo sašo k žiwjenju wotucžile.

„Ssnano žehli so hišcže schkricžka nutska!“ Tole kłowo dyrbjeli šebi wschitzny cži stajnje pschēd woczomaj džeržecz, kotřiz maju na druhich džělacž; kotrychž powolanje je, pytač a k Jesušej wodžicz, schtož je so w cžerjenju k wěta šhubilo a wot Boha šdališo. Tale nadžija pať ma wukhadžecz i teje luboscže, wo kotrejž kwojaty šawoľ w 13. stawje 1. lista na Korinthiskich w 7. schtucžny

praji, so wona wscho wěri a wsche ho so nadžija. My cžlo-
wjejojo tak lohko sczerpliwosče sbywamy, hdyž potajnu schricžku
njewidžimy, a fmy tak lohko pokhileni, nadžiju spuschežič a mēnicž:
Wscho je shubjene; wschitko je podarmo!" Sara husto sdawasche
so woheń w thachlach hižom wuńdženy; tola wustojna hosposa
namaka hišče nēkotre žehliwe wuhlicžka w popjele a wjedžišče
sa krotki cžaf woheń sažo sadželacž, so so rjenje palešče.

Kak džakowni dyrbimy my fami byčž, so mamy Anjesa, fiž
flabe plomješcho snjedowuduma a fiž žehliwy fužoh njewuhafchuje!
Sa cžaf fwojeho semskeho běha so Anjes Sesuf s jenej Sama-
ritku do rēče da; wón widžesche w tej hluboko padnjenej žónstkej
so hišče schricžku žehlicž a pytasche žadanje po sbóžnosčzi w nej
sbudžičž. Kak rady budžišče wón tamneho boh ateho mladženza
do thodženja sa nim pomolat! Wschetož pod starosčzemi fwēta
kotrež wutrobu mlodeho muža pjelnjachu, widžesche tón Anjes tola
tež hišče schricžku wěry potajenu. Swojeho famžneho wu-
cžobnika, Sudascha Schariotha, wo kotrymž wón berje wjedžišče,
so jeho posdžišcho pscheradži, je wón s wulkej sczerpliwosčzu nohł
a njeběšče jeho hišče spuschežič, jako jemu w domje Marje w Betha-
niji jeho njenadobne smyhlenje a jeho lakomnistwo fwarjo wotkry-
wasche. Tež we wutrobje schacharja, kotryž porno Sesufej na
schyžu wifasche, běšče schricžka potajena, kotraž bu wot cžerpjazeho
Wumožnika sbudžena, tak so so s hlubiny jeho dusche ta próstwa
wudobny: „Anježe, spomń na mnje, hdyž do fwojeho kralestwa
pschindžesč!“ Wo naschim Anjesu stej pižane: „Malemjenu scžinu
njubudže wón dolemicž a žehliwy fužoh njebudže wón wuhafnyčž“
(Sef. 42, 3), a sažo: „Sa čžu to shubjene sažo pytačž a to sa-
bludžene sažo pschijesčž a to franjene wobalečž a to flabe po-
schinicž“ (Czechiel 34, 16).

F.

Macžerńy kolebny spěw.

(B. v. Strauß.)

Spi, moje džěčatko, spi;
Hižom wscho drěma a spi:
Sajecžł tež wotpocžink ma,
Stacžatka w hnešdaschach spja,
Wowžki wschě k mērej žno fu,
Kwētki so sandželichu;
Sandžel tež wócžžy ty mi,
Spinkaj wschaf, jandželko spi!

Měšacžł mēr na horach ma,
Hwěšdy so sasjbolja;
S wyškoch njebješow wón,
Luby Anjes, scžele cži fón;
Sandželjo pschithadžeja,
K džěčatkam pohladaja,
Žohnujo spěwaja cži:
Spi, moje džěčatko, spi!

Sandželow wójška nētk du,
Wotoko lōžka cži fu,
S swēru cže wodžewaja,
S schidłami machotaja;
Wuńdu do krašnosče saž,
Proschu rad Boha sa naž.
Kucže sthłń rucžžy ty mi:
Spi, moja duschinka, spi!

Jurij Bróšť.

Sczenik Jan a rubježny hejtman.

Sako běšče Anjesowy japoschtoł Jan woheń horja pscheschol,
pschedstejesche wón wošadže w Cefu. Na próstwy biskopow wón
tež fušobne wošady wophtomasche, w nich wučerjow sapočasomasche
a porjady pschedpišomasche. W jenej tajkej wošadže sesna wón
mladženza s jara interessantnym woblicžom a porucži jeho woše-
bitej starobliwosčzi jeneho fwēdomiteho wučerja. Tónle młody
čžlowjeł bu schčženy a běšče nēšcho cžafa jako schesčžijan živy.
Alle psches šle towarštwu samjedženy, so wón próbništwu a nje-
pomērnosčzi poda; a skōncžnje wón tak hluboko padže, so bu s na-
wjedowarjom nēkajšeho rubježneho pašma. Sa nēkotry cžaf so
Jan pschi skadnosčzi sa tym młodym čžlowjełom praschesche a wot
jeho wučerja shoni, so je wón nētko psched Bohom morny a so
jako rubježny hejtman horowiny njedaloko žyrkwe wobhdli. Jan
so hnydom na spomnjene mēštno poda a da so wot rubježnikow
sajecž. „Wjedžče mje“, wón džesche, „k fwojemu nawjedowarjej.“
To so sta. Młody rubježny hejtman widžesche jeho pschitčž; tola
jako w nim stareho, cžesčžedostojneho japoschtoła pōšna, jeho haniba
pschewsa, tak so so do cželanjja da. Jan jeho scžehomasche a sa
nim wolasche: „Wōj fyno, cžehodla cželajš psched fwojim nanom,
kotryž je njewobronjeny starž? Njeboj so, hišče je nadžija sa
tebye. Wēt mi, Khrystuž je mje pōšłal.“ Młody čžlowjeł sasta
a hōžny plakasche. Jan pał jeho sažo do towarštwištwu sches-
čžijanow pschinješe a jeho prjedy njewopuschčži, doniž njebu
w bōjškej hnadže sažo wobtwjerdženy.

F.

Stawisna Khrystušoweho pschekrašnjenja.

2.

(Pokrəcəwanje.)

13. A Anjesa pntny stej došč blisheho,
Pał njewjedžišče, so by fam Sesuf byl. —
K nej Sesuf rjeknu: Žónstka, schtoha
Placžesč ty, toho dha pytasč?! — powēs!
14. Ssej pomyšliwšchi, so džě je sahrodnił,
K njom' na to džesche: Ssh-li joh' prjecž ty nješł,
Mi powjes, hdyž fu jeho složič,
Dha jeho wsacž čžu ja wobšožena.
15. K nej Sesuf rjeknu: Marja! — Duž wobrocži
Sso wona rchle, prajizy radoštnje:
Kabbuni! — to je: Luby mišchtrje! —
Anjes džeiče k nej: Sso mje njedōtkń proscže!
16. Wschaf hišče nejšym horje stpěl k fwojemu
Sa Wōtzej. — K bratram mojim pał doschedšchi
Sim praj: Du horje k fwojom' Wōtzej
A s dohom k waschemu nētko Wōtzej.
17. Haj, k fwojom' Bohu a s dohom k waschemu
Džě Bohu — domoj k njebjeskej krašnosčzi!
— D wobkručenje je to drohe!
— Gradujmy žiwje so, wobhnadženi! —
18. Duž k wučobnikam nētk Marja Madlena
A k tym, kiž byli s nim běchu, pschischedšchi
Sim žarowazym, polnym placža,
Sjewjesche: Widžila fym ja Anjesa!
19. A so je tajke k nej rēcžal pschecželny. —
Pał fami, kotřiž flhšchachu pōšelstwo,

So wón je žiwj a šo šjewit
Sej bēšche, — tola to njewērjachu. —

20. Hdyž tamne žónjke f póžlam pať khwatachu,
So wobšwēdczike jim bych u pošetstwo,
Hlaj! duž je Jesuř pošetkawschi
Wšhecželnje strowjo f nim takle džesche:
21. Šsam Bóh wam pomhaj! — A f njemu stupiwšchi
Šso nohow jeho pschijachu wješeke,
Ma kolenomaj psched nim ležo.
— D fajka radošč to ša nje bēšche! —
22. Duž Jesuř džesche: Njebójče dale šo
A šhedschi prajče to mojim bratram wschat,
So bych u šchli do Galilejskej!
Tam budža widžecz mje, — kaž šym prajik.
23. A pospēschizy jēdnacze Šnjesowym
Wšcho wosjewjachu a f nimi druhim wschēm;
Pať šlowa tym došč džiwne bēchu, —
Wapnicžkam podobne jim šo šdachu.
24. A njewērjachu pošetstwo šawrjeni.
— Wšchat wēricž lēnja woprawdže wutroba
Se předomanje najšbóžnišche;
— To tudy widžimj najšjawnišcho. —
(Wšchichodnje dale.)

Dobra wutroba pod hrubjannym kabatom.

(1. list šwj. Pētra 3, 9.)

Šowjedańczo se šawostajenstwa Šana Wjele.
(Šofracžowanje.)

Wójnj šu f czerta! Mohl to šchtó rosomnj přecz? Njeje to ša czerta radošč, hdyž człowjeka druhich człowjekow kónzowacz widži, kotřiz šu šnawo pēnišchi dnyžli wón šam, ať kotřiz jeho nihdy a nikat šschiwdzili njejšu? Njeje to ša czerta radošč, hdyž człowjekam pschikasacz šhyschi, druhich człowjekow bjes winy do šmjercze tšelecž a kačacz a rubacz? Šchtóžkuli w tym krawwym rjemješle šteji, a šchtóž ma po pschikasni kónzowacz a rosliwacz człowjeczju krej, njebudže tón šo po cžaku šhrosnicž a šdžiwicz, hacžrunje je w mčowdženškich lētach kemschazu wutrobu mēč? Nječ wschat je wērno, šo f wójnaw šo wróčzeja někotřizkuli, kotřimž te krawwne morješne džēla njejšu wutrobu škashle; dha wschat je tola tež wērno: tych cžrjódka je šnadna. Šenicžy tón, kotřiz je f naroda pēnj a dushnj, a je jeno we wójnach, kiž psches lēta trajachu, wodžiwit a trasch wodjafniť byl, šo šašo špēni a ščłowjeczji.

Š tym wojakom f cžerwjenej šlowu bē podobnje. Wot naroda šem wón njebēšche džiwuch a šahadžat byl. Ale hrubosč a hrosnota woješkeho rjemješla bēchu wina, šo bē šo w njefkónčnych wójnach šersawž šłoboty do jeho wutroby šažral. Nětko pať hubjenštwó, šłabosč, šhorosč a bōlosč tu škaženu wutrobu do wucžby wsachju. Šabymšchi Bóha bē hordy a hruby kaž Šurka psched lētóm do Šusšeje cžahnyť. Ale tam bē šo šwosebit, bē pschi šamom šmjersnyť a f hordom nimale šdernyť, a nětk ničžo hacž f hanibu cžētanž a hubjenž. A hlejčze! Šdžēž bē tu loni tak borkat a štorlat a f wobidu worat, rosčesche ša jeho hubjenštwó lubosč a šmilnosč. Šezizy na šhorolēhwje mējesche šhwile, šej nadrobno rosškasč, fajki je worakawž byl. A pod Bóžim šrjudowanjom šo šašakla wutroba šmjehčji. Š tak džatnymaj woczomaj hladasche na šwojēju šmilnosč, hdyž jemu polēpscha škicžeschtaj, wjelež bē někat pschi jeju

šhudobje móžno! Šak husto dawasche jimaj ša njewustawate wot-hladowanje džatomnu rufu! —

Wón se ščerpnej lubosčju pašeny woczerstwječž počza. Šak nadžija nastja, šo po něčim dobudže nowėje mozny, šo mohł do šwojeje domišny dočahnyč. Ale ta wješeke nadžija mylesche jeju a jeho. Šo tydžēš dale, a šjawnje bē widžicž: wón dočerstwiť f cžēška. Mozny šastachu pschibhwacz; počžachu hluchnyč a dawachu widžecz: to budže najšterje šmjercž. Šehodla nawabi Šarscha šwojeho Šotša, šo by ša šhorjaka bórny po šnješa duchowneho šchol. Šón tež bjes komudy pschindže, šo by jeho woprajať, přjedy hacž šłabnjaty se šmjercžu wušnje. Duchowny bēšche wēšo franžowskeje rēcze šwēdomny šnjēs. Šak bēšche lohfo, šo šrosymy dužy, tón na-šmjertnit je džē katholicke. A dokelž bēšche tón duchowny pašnyť tež w šhorosčach šhonjeny muž, štoro kaž wucženy lēkat, bē jemu jafne: tu cžēlneje pomožy njeje; tu bliži šo šmjercž. Šo šjewiwšchi štarnmaj, pschistaji hiščezē: „Šrēni pučž ke catholicemu šnjesej šarariej dōndu a jemu wschitko rospraju. Šórny tón se šmjertnej šwjeczšnu pschindže.“

A kaž šo to wotrēcža, tak tež šo šta.

(Wšchichodnje škónčenje.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Šchwórcž lēta šo šašo ke kónzej pschibližuje a listowšcherjo šašo pschikhadzeja, šo bych u škasanja na Šlowiny pschijimali. Duž je nětko tež najlēpscha škladnosč ša tych, kotřiz nasche šerbste njedželske kopjeno „Šomhaj Bóh“ hiščeze šobu njeczitaja, šebi jo škasacz. Šnježa duchowni rad škasanje pschitowšmu a móžeczē šebi potom „Šomhaj Bóh“ škždu njedželu pola nich wotowšacz. A wy lubi cžitarjo, kiž wy w nim šwoje njedželske natwarjaze cžitanje macže, dopomůcže šwojich pscheczelow a šuhodow, šo je nětko f 1. julijej dobra škladnosč, „Šomhaj Bóh“ šebi škasacz a šobu cžitacz.

— Wšchichodnu njedželu šmēje šo šapokasanje noweho šnješa wyschšeho šararja Šöhlera w Šamjenžu, kotřiz je šo na město šnješa šararja Šrafa wušwolit, kotřiz je šo 1. haprleje na wot-počžink podat. Dokelž šu hižom wot pošledneje šarškeje wólby wobštejnoščze w měsčze Šamjenžu šhētro rosšchcžēpjene, je f wutrobu pschecz, šo by tale wólba f šmērowanjju špřewiňškeho žiwjenja šlužila.

— Šan Šugust Šunza, šchewski mišchr w Šermanezach, kotřiz je 27. meje 39 lēt štary wumrjel, je ša mišionštwó mješ pohanam 100 hrinnow wotkšat. Šóh šaplacz jemu jeho lubosč f šwjatemu škutkej mišionštwó w šbóžnej wēčnosčji!

— Šelešnica f Šojerez do Šóšnižy je dotwarjena a šo 25. juniya wot wyschnosče pruhuje a potom šjawnosčji pschepoda. Šak je potom šjednocženje Šojerezow f Šrōdkom psches želešnicu došonjane. Šadžijomnje budže tež f lētu w tym šamym cžaku želešnicu f Šakēž do Šojerez dotwarjena, šo budže šo 1. julija po nej jēšdžicž mōž. Šednanja f tymi wobšedzerjami lēžomnosčžow šmēja šo na šakškim šoku 9. a 10. julija w Šakēžach a w Šomorowje, a f temu šo pschihoty, pschiwōženje twarškeho materiala, pschisamšnu, tak šo twar šo f počnej wēštosčju 1. šeptembra šapocžnje.

— Š šudženju pscheczitwo wohnjowej woborje w Šiebenlehnje w Šakškej, kotraž je město teho, šo by pschi wohnju f pomožy byla a wōheň hašchaka, šapalowaka, a twarjenja šnicžowaka, je šo šańdženu wutoru wušud w Šreibergeru štal. Šči wobšlorženi, mješ nimi kōmandanta wohnjowej wobory, kiž 3 lēta 6 měšazow šhoššarnje došta, šu f jastwu wot 7 měšazow hacž do šhoššarnje wot 3 lēt 6 měšazow šo šašudžili. Wšchepytowanški šudnit psched šudom wupraji, šo hiščeze položza njefšutłow wotkřyta njeje.